

Rác Péter

*okleveles gépészmérnök, a Magyar Mérnökakadémia
alapító tagja*

(1937-2018)

1937. január 22-én született Budapesten.

Iskolái tanulmányait jórészt Budapesten végezte. Középiskolai tanulmányait a Budapesti Eötvös József Gimnáziumban folytatta, majd ezt követően technikumba került és 1963-ban elvégezte a Bánki Donáth Gépipari Technikumot.

Hőerőgépész Egyetemi Diplomáját 1970-ben szerezte meg a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán.

Az energetikával kapcsolatos pályafutását az akkor épülő százhalombattai Dunamenti Hőerőmű Vállaltnál kezdte meg.

1964-től üzemviteli technológusként, majd egyetemi diplomájának megszerzését követően ügyeletes mérnöki beosztásban dolgozott. Az erőmű I. ütemben megépült része már akkor is több funkció ellátására volt képes. Az országos hálózatba táplált villamos energia termelés mellett biztosította a város fűtési és melegvíz szolgáltatási igényeihez a hőenergiát, valamint a szomszédos olajfinomító működéséhez szükséges technológiai gőzigényt.

Megszerzett erőműves gyakorlatával aktív közreműködőként segítette az erőmű bővítéseként megépülő, egyenként 200 MW-os „F” blokkok létrejöttét, később üzemeltetését.

A bővítéseket követően az újabb kihívást az erőművi technológiai rendszerek üzemképességének folyamatos fenntartásában és karbantartásában látta.

1974-től általános karbantartási osztályvezető-helyettesként, később a karbantartási főosztály első számú vezetőjeként felelt a teljes erőmű hatékony működőképességéért, karbantartásáért.

Az iparág karbantartóival közösen életre hívták az energetikai karbantartók tapasztalat-csere programját, mely nagyban elősegítette a hazai iparág szakmai fejlődését, az egyre hatékonyabb karbantartás megvalósítását.

A Műszaki Egyetem kiváló tanáraival és professzoraival közösen fáradhatatlanul dolgozott a nyomástartó edények, biztonsági rendszerek és szerelvények maradék élettartam meghatározásának módszertanán, ezek ipari körülmények közötti vizsgálatain. A gyakorlati tapasztalatok folyamatos értékelésével és a tudományos munkásság eredményeinek megfelelő alkalmazásával a váratlan meghibásodások számossága csökkent, az egyes berendezések élettartama növelhető lett és összességében az üzemeltetés biztonságosabbá, kiszámíthatóbbá és költséghatékonyabbá vált.

Munkássága alatt a tervszerű megelőző karbantartást folyamatosan felváltotta a diagnosztikán alapuló, állapot függő karbantartás, amely alapjaiban változtatta meg az erőmű üzemképességének biztonságos fenntartását.

Gyakorlati tapasztalatait nem csak az iparág kollektívájával osztotta meg, de tevőlegesen is részt vett a Magyar Mérnökakadémia megalapításában és későbbi tevékenységeiben is.

Számos iparági elismerés és díj birtokosa, de legfőbb értéknek a Családját, a szakmai és az igaz baráti kapcsolatokat tartotta.

A sport elkötelezett híve és támogatója volt. Aktívan dolgozott és vett részt a Dunamenti Erőmű Sportegyesületének vitorlás és kajak-kenu szakosztályainak munkájában, az utánpótlás nevelést az egyik legfontosabb törekvésnek tartva.

Nyugdíjas éveiben a szakmától kissé visszavonultan élt, szerető családjá körében azonban ekkor is aktív nagypapa maradt. Szívesen töltötte szabad idejét unokáival, gyakran vigyázott rájuk, tanult velük, vagy éppen versenyre vitte őket.

Hosszantartó betegségtől szenvedve, fájdalmait soha ki nem mutatva, szeretteit az utolsó pillanatig támogatva és féltve őket, 2018. április 15-én elhunyt.

Önzetlen szeretetét, felejthetetlen szellemiségét, család szerető egyéniségét örökre szívünkbe zártuk.